



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: V. P., narozen X
státní příslušnost Ukrajina
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2026, č. j. OAM-485/VL-VL12-VL14-Z-2026, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 24. 4. 2026, č. j. OAM-485/VL-VL12-VL14-Z-2026, **se zrušuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým rozhodl o zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e), odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s dobou trvání zajištění do 9. 8. 2026.
2. Žalobce namítl, že žalovaný paušalizoval jeho situaci, pokud rozhodl o zajištění při závěru o domněnce účelovosti žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Zdůraznil, že správní vyhoštění nemá uloženo pravomocně, na území ČR pobýval nelegálně pouze krátkou dobu a dříve měl udělení pobyt ve formě dočasné ochrany, nenarušoval svým jednáním veřejný pořádek. Žádost o mezinárodní ochranu ze závažných důvodů, když se obává narukování v případě návratu na Ukrajinu, nechce se účastnit bojů, byl by zadržen ihned na hranicích a poslán do války. Své rodinné příslušníky má navíc žalobce mimo Ukrajinu.
3. Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, když zejména nepřihlédl k individuální situaci žalobce.
4. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí.

Zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

5. Žalobce požádal dne 22. 4. 2026 o mezinárodní ochranu poté, co byl dne 19. 4. 2026 zajištěn Policií ČR za účelem správního vyhoštění a rozhodnutím ze dne 19. 4. 2026 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států EU v délce 1 roku. Zároveň byla žalobci stanovena doba vycestování 30 dnů od právní moci uvedeného rozhodnutí.
6. Napadeným rozhodnutím ze dne 24. 4. 2026 žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu do 9. 8. 2026; toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. 4. 2026.

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
8. Co se týká rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí, postupoval soud v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).
9. Soud se předně zabýval tím, zda byly v projednávaném případě splněny zákonné podmínky o pro zajištění žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého

Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

10. Ve vztahu k žalobci dospěl žalovaný k závěru, že je důvodné se domnívat, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
11. Krajský soud se zaměřil na uvedené závěry žalovaného zejména s ohledem na skutečnost, že zemí původu žalobce je Ukrajina, kde již více než 4 roky probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt. Touto otázkou se přitom zabýval i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Krajský soud však při přezkumu rozhodnutí dospěl k závěru, že jeho závěry jsou nedostatečné, nepřezkoumatelné a v důsledku toho z nich nelze pro účely napadeného rozhodnutí vycházet.
12. Žalovaný se a str. 4 napadeného rozhodnutí zabýval možností vycestování žalobce na Ukrajinu; citoval část nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2025, sp. zn. I. ÚS 1054/25 (žalovaný uvedl nesprávně 105/25; pozn. soudu) a dále uvedl, že se v této souvislosti zabýval *bezpečnostní situací* na Ukrajině. Vycházel přitom z Informace OAMP ze dne 12. 1. 2026 (žalovaný uvedl nesprávně 2016; pozn. soudu). Z této citoval, že v Zakarpatské oblasti (ze které pochází žalobce) nebyla civilní infrastruktura narušena, úroveň zásobování a služeb vč. přístupu k zdravotní péči, elektřině apod. je stabilní, oblast vykazuje nízká nebo mírná omezení přístupu k humanitární pomoci.
13. Na základě uvedeného žalovaný dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt nedosahuje v uvedené oblasti takové míry intenzity, aby pro žalobce znamenal přímé ohrožení jeho života a uzavřel, že vycestování žalobce je tak možné.
14. Uvedené posouzení je podle krajského soudu zcela chybné. Žalovaný se totiž vůbec nezabýval samotnou intenzitou ozbrojeného konfliktu v Zakarpatské oblasti, tedy tím, zda, v jaké míře, jakým způsobem, jak často dochází k bojům v uvedené oblasti či k útokům ze strany agresora.
15. Žalováním provedené posouzení je tak pro posouzení otázky možnosti vycestování žalobce na Ukrajinu nedostatečné.
16. Je na místě zdůraznit, že z napadeného rozhodnutí nevyplývají žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že došlo k překonání dosavadní dlouhodobé a ustálené judikatury správních soudů, podle které bezpečnostní situace na [Ukrajine](#) představuje v současné době překážku vycestování státních příslušníků [Ukrajiny](#), a to dokonce i v případech, kdy jim bylo uloženo správní vyhoštění. Státní příslušníci [Ukrajiny](#) se s ohledem na probíhající válečný konflikt na [Ukrajinu](#) nenavrací (srov. usnesení NSS č. j. 8 Azs 189/2024–69 ze dne 11. 2. 2025 a tam citovanou judikaturu).
17. Pokud by snad měl žalovaný za to, že disponuje podklady, ze kterých by takové skutečnosti vyplývaly, měl je podrobně vyjavit v napadeném rozhodnutí.

18. Realizace vyhoštění (tedy vycestování cizince) je primárním účelem sledovaný zajištěním cizince (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 79/2010–150 ze dne 23. 11. 2011, č. [2524/2012 Sb. NSS](#)). To je zjevné ve vztahu k zajištění podle [zákona o pobytu cizinců](#), nicméně platí to i obecně. Obecné závěry týkající se zajištění jako prostředku *ultima ratio* se proto uplatní ať v režimu [zákona o pobytu cizinců](#) či [zákona o azylu](#) (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 41/2019–27 ze dne 11. 7. 2019, odst. 24). Potřebu hodnotit proveditelnost vyhoštění i ve vztahu k zajištění podle [§ 46a zákona o azylu](#) zmiňují např. rozsudky Krajského soudu v Praze č. j. [57 A 6/2023](#)–18 ze dne 16. 10. 2023, odst. 20; č. j. 49 A 3/2023–13 ze dne 10. 8. 2023, odst. 38.
19. Omezení osobní svobody v nyní souzeném případě má zajišťovací povahu, nikoliv pořádkovou či trestní povahu: účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle [§ 46a odst. 1 písm. e\) zákona o azylu](#) není pouze zabezpečit jeho účast v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečit jeho dostupnost pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se toto rozhodnutí stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016–48 ze dne 28. 6. 2017).
20. Není proto možné ignorovat situace, kdy hrozba vyhoštění již od počátku není reálná či jsou o ní zásadní pochybnosti, a to bez ohledu na výsledek řízení o mezinárodní ochraně. Pokud je vyhoštění a priori vyloučeno či jsou o něm zásadní pochybnosti, nelze je považovat za hrozící ve smyslu [§ 46a odst. 1 písm. e\) zákona o azylu](#). Zajištění tak nemůže plnit svůj zajišťovací účel a bylo by svévolné.
21. Za uvedeného stavu je tedy nutno považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné v otázce posouzení možnosti vycestování žalobce, a tudíž za primárně nezákonné pro nedostatečné závěry o naplnění podmínek podle [§ 46a odst. 1 písm. e\) zákona o azylu](#).
22. S ohledem na uvedené závěry se krajský soud pro nadbytečnost již nezabýval dalšími žalobními námitkami.
23. Krajský soud pro úplnost dodává, že ve výroku tohoto rozsudku současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení. Vychází z právního názoru vysloveného v rozsudku NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012–34, č. 2757/2013 Sb. NSS, dle něhož „*po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno (...). Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím, jakkoliv zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.*“ Citovaný právní názor je použitelný i na právě řešenou věc, a krajský soud nemá důvod postupovat v souzené věci jinak.

Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí dle [§ 76 odst. 1 písm. a\)](#) a [§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.](#) zrušil.
25. Podle [§ 60 odst. 1 s. ř. s.](#) krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť byť byl žalobce ve věci úspěšný, z obsahu spisu vyplývá, že mu s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 18. května 2026

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D. v. r.
samosoudce